

48. Και δεν θα τους ωφελήσει καμιά μεσολάβηση οποιουδήποτε μεσολαβητή.

49. Τότε τι συμβαίνει μ' αυτούς και απομακρύνονται αμφιβάλλοντας από την προειδοποίηση;

50. Σαν να ήσαν γαϊδούρια που έχουν πανικοβληθεί,

51. και τράπηκαν σε φυγή από ένα λιοντάρι!

52. Μα την αλήθεια, καθένας απ' αυτούς απαιτεί να δοθεί ένα (ιδιαίτερο γι' αυτόν) έγγραφο (της αποκάλυψης) ξεδιπλωμένο διάπλατα!

53. Ας τ' αφήσουν! Αλλά (με όλα αυτά) δεν φοβούνται τη Μέλλουσα Ζωή.

54. Όχι! αυτό (το Κοράνιο) - βέβαια - είναι μια προειδοποίηση,

55. κι όποιος θέλει ας την θυμάται!

56. Κι όμως δεν πρόκειται να την θυμούνται, εκτός μόνο αν (το) θέλει ο ΑΛΛΑΧ. Σ' Αυτόν αρμόζει η Ευσέβεια και Αυτός εξουσιάζει τη Συγχώρηση.

فَمَا نَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنشَرَةً ﴿٥٢﴾

كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ﴿٥٣﴾

كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرٌ ﴿٥٤﴾

فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾

وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ الْقُرْآنِ

وَأَهْلِ الْعَفْوَرةِ ﴿٥٦﴾

(75) Σούρα ελ-Κιγιάμε
(Η Ανάσταση-Η Συντέλεια του Κόσμου)

Στο όνομα του ΑΛΛΑΧ
του Παντελεήμονα, του Πολυεύσπλαχνου

1. Ορκίζομαι στην Ημέρα της
Ανάστασης.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا أُقِيمُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ﴿١﴾

2. Και ορκίζομαι στην αυτοελεγχόμενη ψυχή (που αντιστέκεται στο κακό).

وَلَا أَقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٦﴾

3. Μην ο άνθρωπος λογαριάζει ότι δεν μπορούμε να μαζέψουμε τα οστά του;

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿٧﴾

4. Τουναντίον, Είμαστε ικανοί να συναρμολογήσουμε με ακρίβεια και τα πιο άκρα από τα δάχτυλά του.

بَلْ قَادِرِينَ عَلَىٰ أَنْ نَسْوِيَّ بَنَانَهُ ﴿٨﴾

5. Αλλά ο άνθρωπος θέλει (με την άρνησή του για την Ανάσταση) να κάνει το κακό (ακόμα) και μελλοντικά.

بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ﴿٩﴾

6. Ερωτά: (ειρωνικά): "Πότε είναι η Ημέρα της Ανάστασης";

يَسْتَلْأَيَّانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ﴿١٠﴾

7. Και όταν η όραση συσκοτιστεί

فَإِذَا رَأَى الْبَصِيرُ ﴿١١﴾

8. και το σεληνικό Φως θαφτεί στο σκοτάδι,

وَحَسَفَ الْقَمَرُ ﴿١٢﴾

9. και ενωθούν μαζί ο ήλιος και το φεγγάρι, (σταματήσουν να λειτουργούν κατά την Ημέρα της Κρίσης),

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿١٣﴾

10. αυτή την Ημέρα θα πει ο άπιστος Άνθρωπος: "Πού είναι το καταφύγιο";

يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ إِنَّ الْمَقَرُّ ﴿١٤﴾

11. Όχι! δεν υπάρχει τόπος ασφαλής!

كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١٥﴾

12. Μπροστά στον Κύριό σου (μονάχα) - εκείνη την Ημέρα - θα είναι το τέλος των Ανθρώπων.

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٦﴾

13. Εκείνη την Ημέρα θα αναγγείλουν στον Άνθρωπο (όλα) όσα παρουσίασε (στη ζωή) και (όλα) όσα καθυστέρησε (να κάνει).

يُنَبِّئُوا الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٧﴾

14. Κι όμως ο άνθρωπος θα είναι ο ίδιος Μάρτυρας ενάντια στον εαυτό του,

بَلَىٰ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾

15. ακόμα κι αν εξέθετε τις δικαιολογίες του.

وَلَوْ أَلْفَىٰ مَعَادِيرَهُ ﴿١٥﴾

16. Μη κουνάς τη γλώσσα σου μ' αυτό (το Κοράνιο) για να διαστεις, (μην ανυπομονείς προτού το Κοράνιο σου αποκαλυφθεί τελειωτικά).

لَا تَحْرُكَ بِهِ لِسَانَكَ لِتَتَّعَلَّ بِهٖ ﴿١٦﴾

17. Εμείς είναι που το συγκεντρώνουμε (στο στήθος σου) και σε κάναμε να το μάθεις για να το διακηρύττεις

إِنَّا لَنَبْنِئُكُمْ بِهِ، وَقُرْءَانَهُ ﴿١٧﴾

18. Όταν - λοιπόν - το διακηρύττουμε, ν' ακολουθείς την διακήρυξή του (όπως γνωστοποιείται).

فَإِذَا قُرْءَانُهُ فَاتَّبِعْ قُرْءَانَهُ ﴿١٨﴾

19. Έπειτα σ' Εμάς εναπόκειται η εξήγησή του.

ثُمَّ إِنَّا نَعْتَبِئُ بِآيَاتِنَا، ﴿١٩﴾

20. Κι όμως (ω! άνθρωποι)! Αγαπάτε τη διαστική (και εύκολη) ζωή, αυτού του κόσμου,

كُلَّابِلٍ مُّحِبِّينَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾

21. και αδιαφορείτε για τη Μέλλουσα Ζωή.

وَنَادِرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾

22. Μερικά πρόσωπα - αυτή την Ημέρα - θα ακτινοβολούν (από λαμπρότητα και ομορφιά και ευχαρίστηση,

وَسُجُودٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾

23. ατενίζοντας προς τον Κύριό τους.

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾

24. Και άλλα πρόσωπα - αυτή την Ημέρα - θα είναι σκοτεινά και μελαγχολικά,

وَسُجُودٌ يَوْمَئِذٍ بِأَبْسَرَةٍ ﴿٢٤﴾

25. με τη σκέψη ότι μήπως είναι έτοιμη να πέσει πάνω τους αναπάντεχη συμφορά, που κόβει τη ράχη και τη στέγη τους.

تَطْرُقُ أَنْ يَمْلَأَ بِهَا فَاوْرَةً ﴿٢٥﴾

26. (Ω! Άπιστοι!) αφήστε ότι έχετε, όταν φτάσει (η ψυχή) στην κλειδώση, (στην έξοδό της),

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾

27. και μια φωνή θα κραάξει: "Ποιος είναι ο μάγος (που θα τον επαναφέρει),"

وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾

28. Και θα νομίζει ότι ήταν (η Ώρα) της αναχώρησης,

وَطَرْنَ أَنَّهَا الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾

29. και το ένα σκέλος ενωθεί μαζί με τ' άλλο,

وَالْتَقَى السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾

30. αυτή την Ημέρα η Πορεία θα είναι προς (την κατεύθυνση) του Κυρίου σου!

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَارِيُّ ﴿٣٠﴾

31. Και δεν έδωσε τίποτε (ο άπιστος) για ελεημοσύνη, ούτε προσευχόταν!

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾

32. Αλλά το αντίθετο, διάψευδε (κι αρνιόταν την Αλήθεια), κι απομακρυνόταν!

وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾

33. Έπειτα πληρίαζε στη γενιά του γεμάτος έπαρση!

ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَمْتَسِكُنَ ﴿٣٣﴾

34. Συμφορά σου (ω! Άνθρωπε)! Μάλιστα, συμφορά!

أُولَٰئِكَ فَأُولَٰئِكَ ﴿٣٤﴾

35. Και πάλι αλίμονο σ' εσένα, και μάλιστα συμφορά!

ثُمَّ أُولَٰئِكَ فَأُولَٰئِكَ ﴿٣٥﴾

36. Μα μήπως λογαριάζει ο Άνθρωπος ότι θα μείνει αχαλίνωτος, (χωρίς λογαριασμό);

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾

37. Μη δεν ήταν μια σταγόνα από σπέρμα που χυνόταν (σε ταπεινή μορφή);

أَلَمْ يَكُنْ نُطْفَةً مِنْ مَّيِّمَتَيْ

38. Έπειτα, έγινε θρόμβος αίματος, και δημιουργήθηκε και (ο ΑΛΛΑΧ) του έδωσε μορφή με κανονικές αναλογίες.

ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّى ﴿٣٨﴾

39. Κι απ' αυτόν έκανε τα δύο γένη το αρσενικό και το θηλυκό.

فَعَلَمِنَهُ الرَّؤْسَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿٣٩﴾

40. Μα - τότε - δεν είναι (ο ίδιος ο ΑΛΛΑΧ) ο Δυνατός να δώσει ζωή στους νεκρούς;

أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَيَّ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَى ﴿٤٠﴾

(76) Σούρα ελ-Ινσάν
(Ο Άνθρωπος)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Στο όνομα του ΑΛΛΑΧ
του Παντελεήμονα, του Πολυεύσπλαχνου

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَذْكُورًا ﴿١﴾

1. Πράγματι, υπήρξε - για τον Άνθρωπο - μια μεγάλη περίοδος Χρόνου, που δεν είχε καμιά παρουσία.

2. Βέβαια δημιουργήσαμε τον Άνθρωπο από μια σταγόνα ανάμικτου σπέρματος (των δύο φύλων), για να τον δοκιμάσουμε. Και του δώσαμε (το δώρο) της Ακοής και της Όρασης.

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾

3. Εμείς είναι που του δείξαμε τον Δρόμο, είτε είναι ευγνώμονας κι ευχαριστεί, (αν βαδίζει στον καλό) είτε αχάριστος και αρνείται την Πίστη (όταν ακολουθεί το δρόμο της κακίας).

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِنَّمَا شَاكَرَ وَإِنَّمَا كَفُورًا ﴿٣﴾